

Οι αναγνώστες ρωτούν, οι συγγραφείς απαντούν...

ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ... ΟΔΥΣΣΕΙΑ!

Αγαπητή/έ συγγραφέα,

όχι ο δαίμων του τυπογραφείου, αλλά ο δαίμων που έχει μέσα της η Λέσχη, ξαναχτυπά και φέτος με όλο το θάρρος που του δίνει η δημιουργική συνεργασία μας και τα αξεπέραστα βιβλία που συγκινούν όλους μας και φέρουν την υπογραφή σας.

Θα θέλαμε λοιπόν να μας κάνετε μία... συγγραφική εξομολόγηση!

Γράψτε μας για τις περιπέτειες σας, όποιες μορφής, κατά τη συγγραφή ενός ή αν θέλετε και περισσότερων βιβλίων σας, στη σύλληψη της ιδέας, στο ξεκίνημα ή... μεσοπέλαγα. Στιγμές με χιούμορ, σοβαρές, κωμικοτραγικές, αλησμόνητες. Περιγράψτε τη δική σας «Οδύσσεια» προκειμένου να φτάσετε στην «Ιθάκη», στον προορισμό του βιβλίου σας. Να ικανοποιεί δηλαδή πρώτα εσάς και ν' αγγίζει την ψυχή των αναγνωστών του.

Είχατε πάντα δίπλα σας μια μούσα ή πηγαινοερχόταν; Ξεπηδούσε ορμητικά η γραφή ή σκόνταφτε; Ζήσατε αυτό που λένε συγγραφική... απογοήτευση; Περιπλανηθήκατε σε «θάλασσες και στεριές» σαν τον πολυμήχανο Οδυσσέα; Περάσατε από «Συμπληγάδες» ώσπου να το τελειώσετε και πόσα χρόνια σας πήρε; Είχατε πίστη στον ρόλο σας σαν την... Πηνελόπη; Συντρόφους, αντίζηλους;

Είμαστε όλο αυτιά και ενδιαφέρον σε πιπεράτες εκμυστηρεύσεις! Αν δε σας φτάνουν 500 λέξεις για να μας εξιστορήσετε τις περιπέτειές σας, δε θα έχουν κανένα πρόβλημα και για παραπάνω, το 12^ο τεύχος του περιοδικού μας Βιβλίο & Ζωή, οι Στήλες Τύπου και το site μας που θα τις φιλοξενούν. Σας παροτρύνουμε μ' έναν στίχο της Οδύσσειας, μαζί με το ευχαριστώ μας: *«**Ἀρχισε, Μούσα, να μιλείς, να βγάνεις μελωδία...**»*.

Το γιατί. Σίγουρα δεν έχω πτυχία αρχιτέκτονα. Σίγουρα δεν ξέρω πού πάνε τα τέσσερα ή και τα πέντε από σχέδια. Σίγουρα δεν τα πάω καλά με τα μοιρογνωμόνια και το διαβήτη. (Αν και τώρα τελευταία απέκτησα διαβήτη, μα δεν είναι για να μετρώ γωνίες και κύκλους. Έχω ζάχαρο!)

Γιατί τότε, όταν στρώνομαι να γράψω ένα μυθιστόρημα, έχω την εντύπωση ότι χτίζω ένα σπίτι; Τα υλικά δεν μου λείπουν, μα είναι διαφορετικά. Δεν χρησιμοποιώ, ας πούμε, τσιμέντο, ασβέστη και τούβλα. (Αν και πολλές φορές παραδέχομαι ότι είμαι τούβλο).

Χρησιμοποιώ λέξεις, εικόνες και πολλή ευαισθησία. Εκεί βουτώ την πένα μου και γράφω. Στην αρχή βάζω τα θεμέλια. Την ιδέα, πάνω στην ιδέα θα στηρίξω το οικοδόμημα, κι ύστερα θα προσθέσω τους ορόφους, τη στέγη... Όσο προχωράω, τόσο δυσκολεύομαι, τόσο περισσότερα απρόβλεπτα «πρέπει» προκύπτουν.

Δεν πρέπει να είναι ευάερο και ευήλιο; Δεν πρέπει να ξεχωρίζει; Κοιμάμαι και ξυπνάω με μια αφάνταστη έγνοια. Φωνάζω την έμπνευση. Αρνιέται να μ' ακούσει. Έρχεται όποτε εκείνη το θέλει και με συγχύζει μ' αυτή της την τακτική.

Το σπίτι είναι ακόμα... γιατί, κι εγώ σκέφτομαι. Πίνω καφέδες. Ανοίγω το ψυγείο, λες κι εκεί θα βρω ιδέες για γράψιμο, ενώ έχει μόνο αναψυκτικά, ψωμί και άλλα. Το καλάθακι δίπλα στο γραφείο μου υποφέρει από τις σκισμένες σελίδες, γραμμένες, ξαναγραμμένες, γεμάτες διορθώσεις.

Το σκηνικό τρελό κι ο «αρχιτέκτονας» ακόμα πιο τρελός. Περπατώ και σκέφτομαι το γιατί. Ταξιδεύω και σκέφτομαι το γιατί. Και ξαφνικά... Όλα συμβαίνουν ξαφνικά. Τα προβλήματα βρήκαν τη λύση τους. Η αγωνία τελειώνει, κι αρχίζει κάτι άλλο. Η αγωνία της... δημιουργίας.

Βρήκα τους ήρωες-μαστόρους... Τους δίνω το «μιστρί, το βιγλί, και το μαργαριτάρι», όπως λέει το δημοτικό τραγούδι. Αυτοί οργανώνουν το κτίσιμο, τα συνεργεία, τα υλικά. Έχουν χαρακτήρες που δεν πτοούνται, που ξεπερνούν τα εμπόδια. Τους δίνω πινέλα να ζωγραφίσουν τους τοίχους-σελίδες με τα πιο ωραία χρώματα, τους δίνω με τις χούφτες λέξεις, λέξεις ξεχωριστές, να δημιουργήσουν ποιοτική ατμόσφαιρα. Το γιατί προχωράει, χωρίς να έχω πτυχίο Πολυτεχνείου, φτάνω στη στέγη, στην ταράτσα. Δεν το πιστεύω. Έρχεται δίπλα μου και η έμπνευση (η άτιμη) και αναπνέουμε μαζί τον ευωδιαστό αέρα.

Τώρα πρέπει να σκεφτώ τι κουρτινάκια θα βάλω στα παράθυρα και άλλες λεπτομέρειες. Κι όταν ολοκληρωθεί με το καλό και η διακόσμηση, σας προσκαλώ να πιούμε ένα καφέ, (όπως τον θέλετε) και να μιλήσουμε για τα βάσανα ενός συγγραφέα, που, μεταξύ μας, δεν είναι βάσανα, είναι αγάπη και πάθος.

Αγγελική Βαρελά

Το πρωτοβρόχι... έφυγε! Θα ήταν, υπολογίζω, Ιούνιος του 1974. Μια πολύ καυτή ημέρα από το πρωί. Τα παιδιά μου ήσαν στο σχολείο, ο σύζυγος στη δουλειά του κι έτσι εγώ άρπαξα την ευκαιρία να χαθώ στον κόσμο του μυθιστορήματος που έγραφα, με τίτλο: «Πίσω από τη βροχή». Κάθισα λοιπόν στη γνωστή θέση μου, φτιάχτηκα καλά στην καρέκλα μου κι έσκυψα το πορτατίφ ακριβώς πάνω από το χειρόγραφό μου. Διάβασα πρώτα κάνα δυο από τις προηγούμενες σελίδες για να μπω στον κόσμο του και ξεκίνησα.

Σαν μ' έναν μαγικό τρόπο, οι τοίχοι του σπιτιού χάθηκαν και η Αθήνα με τις βουές της έσβησε. Το ημερολόγιο γύρισε σελίδα κι εγώ βρέθηκα στο πατρικό μου σπίτι. Έξω είχαν έρθει, λέει, τα πρωτοβρόχια. Γύρω, το σπίτι που γεννήθηκα, είχε πολλά στρέμματα δικά του: περιβόλια, δέντρα, μηλιές, κερασιές, αχλαδιές, πανύψηλες βελανιδιές, πιο ψηλά, σταροχώραφα...

Τώρα άρχισε να βρέχει... Ο ουρανός με τη γη έσμιζαν. Ο Δίας από πάνω μας φοβέριζε. Οι αστραπές όργωναν, ίδια πύρινα φίδια, απ' άκρη σ' άκρη το στερέωμα. Η βροχή δυνάμωσε ακόμα. Κροτάλιζε πάνω στα φύλλα. Τραγουδούσε στα κεραμίδια. Έπαιζε ταμπούρλο στον τσίγκο της αποθηκούλας... Τα σταλάματα φλυαρούσαν. Τα ρυάκια κίνησαν. Τα πουλιά είχαν κρυφτεί μέσα στα φύλλα...

Αγνάντευα απ' το χαγιάτι με τις ξύλινες πηχούλες γύρω τον κόσμο, πάνω το βουνό, μισοσβησμένο μέσα στην αντάρα... Ανάπνεα βαθιά την ευωδία του βρεγμένου χώματος... Τι θαύμα ήταν ετούτο! Τι ευλογία! Ήπιε η γης, ήπιε... Τα ρυάκια κυλούσαν. Πέρα, το ρέμα βούιζε... Κι ύστερα έγινε ειρήνη. Τα δέντρα τώρα φρεσκολουσμένα, έλαμπαν στολισμένα με άπειρες ασημένιες σταγόνες που τρεμοζυγίζονταν στις άκρες των φύλλων. Το ουράνιο τόξο ήρθε ξαφνικά και στάθηκε πάνω από την μεγάλη καρυδιά μας. Τη δρασκέλισε ολόκληρη. Κοίταξα σαν για πρώτη φορά το ουράνιο τόξο. Οι κότες ξεμύτισαν από το κατώι. Ο κόκοράς μας πήδησε πάνω στον φράχτη, και λάλησε την αλλαγή του καιρού. Τα πουλιά τίναξαν τα κεφαλάκια τους κι άρχισαν πάλι το τραγούδι τους μέσα από τα δέντρα...

Σαν να ονειρευόμουν τόση ώρα και τώρα να ξύπνησα ξαφνικά. Γύρισα και κοίταξα το ρολόι μου. Ήταν μεσημέρι! Η οικογένειά μου θα μαζευτόταν κι εγώ δεν είχα ετοιμάσει τίποτα για φαγητό!

Άρπαξα το πορτοφόλι μου κι έφυγα βιαστικά για το κρεοπωλείο. Κατέβηκα τρέχοντας σχεδόν τις σκάλες, άνοιξα την πόρτα της εισόδου και βγήκα στο δρόμο. Τα μάτια μου ξαφνικά άνοιξαν διάπλατα. Στάθηκα και

κοίταζα γύρω μου σα χαμένη. Μα αφού έβρεχε τόσες ώρες!.. Πού πήγαν τα νερά... Περίμενα να ιδώ το πέραςμα της βροχής. Τον δρόμο υγρό και ξεπλυμένο. Τις νεραντζιές μουσκεμένες. Να ακούσω τα σταλάματα από τα σπίτια. Δίπλα μου το τραγούδι της υδροροής...

Τίποτα! Όλα γύρω τα έκαιγε αλύπητα ο ήλιος του Ιουνίου...

Βάδιζα μουδιασμένη πάνω στο σκονισμένο δρόμο. Ανάπνεα το βαρύ αέρα της πόλης... Δεν μπορούσα να καταλάβω που πήγαν όλα! Πού χάθηκαν! Τι έγινε η αλήθεια που είχα ζήσει τόσες ώρες...

Ντίνα Βλάχου

Καμία Οδύσσεια! Λυπάμαι που θα απογοητεύσω τους αναγνώστες μου. Δεν έζησα Οδύσσεια γράφοντας τα βιβλία μου γιατί -απλούστατα- ποτέ δεν έγραψα βιβλίο.

-Μα έχεις εκδώσει εξήντα! Σωστά. Αλλά ποτέ δεν κάθισα στο γραφείο με σκοπό να γράψω ένα βιβλίο. Τα βιβλία μου γεννήθηκαν εκ των υστέρων πολύ μετά τη συγγραφή του κειμένου τους. Την ώρα που τα έγραφα δεν είχα την αίσθηση ότι γράφω βιβλίο. Για παράδειγμα, τον καιρό της Δικτατορίας κρατούσα σημειώσεις σε χαρτάκια, αντιδρώντας στην ατμόσφαιρα της Χούντας. Κάποια στιγμή αυτές οι σημειώσεις οργανώθηκαν και έγιναν «Η Δυστυχία του να είσαι Έλληνας». Το πιο γνωστό μου βιβλίο που βρίσκεται στην 29^η έκδοση και, ακόμα και σήμερα, ανταγωνίζεται τα μπεστ σέλερ.

Καλά, θα πείτε, η «Δυστυχία» αποτελείται από σύντομους αφορισμούς. Πώς γεννήθηκαν τα βιβλία πρόζας; Μα κι αυτά συναρμολογήθηκαν από κομματάκια. «Το Ημερολόγιο του Καύσωνα» μία νουβέλα που κατά τους κριτικούς είναι το καλύτερο πεζό μου, ξεκίνησε όπως λέει ο τίτλος του, σαν ημερολόγιο. Είχα κλειστεί μέσα με τη ζέστη και έγραφα ημερήσιες καταχωρήσεις. Πολύ αργότερα, όταν συνέβη και ένα γεγονός που αναφέρω στο τέλος του, κατάλαβα πως είχα γράψει ένα αφήγημα. Έτσι γράφτηκε και η Αυτοβιογραφία μου («Οι Δρόμοι μου») που έφτασε τις 716 σελίδες. Πολλά πολλά μικρά κεφάλαια γραμμένα χωριστά έκαναν στο τέλος ένα σύνολο. Αν μου λέγατε από πριν πως θα έγραφα ένα βιβλίο τόσων σελίδων θα απαντούσα: «Μπα, αποκλείεται». Πανικός θα με έπιανε σε μία τέτοια προοπτική. Φοβάμαι τα μεγάλα βιβλία -ακόμα και στο διάβασμα. Πόσο μάλλον να τα γράψω. Ίσως και γι αυτό το λόγο δεν αποπειράθηκα ποτέ να γράψω μυθιστόρημα. Η παραγωγή μου αποτελείται από ποίηση, σάτιρα, δοκίμια, διηγήματα, μικρά πεζά.

Χωρίς λοιπόν την πρόθεση συγγραφής βιβλίου, ξεגעλώντας τον εαυτό μου, κάλυψα ένα ολόκληρο ράφι βιβλιοθήκης. Χρησιμοποίησα και άλλα κόλπα -π.χ. έγραφα σειρές από κείμενα με κοινό θέμα σε περιοδικά ή εφημερίδες και μετά... να ένα βιβλίο! Βέβαια κάπου ήταν προσχεδιασμένο, γι αυτό και ως βιβλίο φαινόταν σαν ενιαίο σύνολο. Άρα θα σας απογοητεύσω. Καμία Οδύσσεια, καμία περιπέτεια, τίποτα το επεισοδικό ή το εντυπωσιακό. Μόνο ένα πράγμα μένει από την συγγραφή: Η απόλαυση. Γράφοντας νιώθω πλήρης, ζωντανός, παρών. Η ίδια η γραφή αποτελεί και την ύψιστη ανταμοιβή της!

Νίκος Δήμου

Οδύσσεια χωρίς τέλος! Τις προάλλες, με ανθοδέσμη ανά χείρας, χτυπώ το κουδούνι διαμερίσματος, όπου είμαι καλεσμένη. Αλλά γιατί αργεί τόσο να μου ανοίξει η οικοδέσποινα; Τι στο καλό, δε με περιμένει; Ξαναχτυπώ. Επίμονα κι απαιτητικά. Επιτέλους, ανοίγει κι εκπλήσσομαι με την έκπληξή της! Και με τη ρόμπα της! Ωστόσο προχωρώ παραμέσα. Με επιφύλαξη. Άδειο το σαλόνι! Να που ήρθα πρώτη, αν κι αρκετά καθυστερημένη! Παράξενο!..

Η φίλη χαμογελά με επιείκεια.. Αυτή τη φορά, λέει, καθυστέρησα μια ολόκληρη εβδομάδα! Οι άλλες ήρθαν... το περασμένο Σάββατο. Προφανώς, θα 'χω πάλι πέσει με τα μούτρα στο γράψιμο!

Κι άλλα τέτοια τραγελαφικά μου συμβαίνουν: καμένα φαγητά, κατσαρόλες που καπνίζουν, ξεχασμένοι λογαριασμοί, αγωνιώδη ψαξίματα για κλειδιά... Δεν είναι χωρίς συνέπειες το πηγαινέλα απ' τα πρακτικά στη λογοτεχνική δημιουργία...

Η συγγραφική μου Οδύσσεια ξεκίνησε από πολύ νωρίς με το πάθος μου για διάβασμα. Λογοτεχνίας, αλλά και παραλογοτεχνίας. Τα αναγνώσματά μου τα συνέχιζα στο κρεβάτι πριν αποκοιμηθώ, από νύχτα σε νύχτα. Κανονικά σίριαλ στα χρόνια δίχως τηλεόραση. Έφτιαχνα κι ολόδικές μου ιστορίες. Ηρωίδα πάντα εγώ. Ένας απολαυστικός μυστικός κόσμος με περίμενε τις νύχτες. Κατάδικός μου. Αυτές οι ιστορίες δε γράφτηκαν ποτέ, προορίζονταν μόνο για μένα. Άλλωστε θα τις τρώμαζε το φως, θ' ασφυκτιούσαν μέσα σ' ένα τετράδιο. Αγαπούσαν το σκοτάδι και την ελευθερία. Υπήρξαν τότε και κάτι ποιήματα που γράφονταν στον παγωμένο αέρα, καθώς, με ξαναμμένα απ' την παγωνιά μάγουλα, κουβαλούσα καυσόξυλα για τη θερμάστρα από την αποθήκη της αυλής στο σπίτι.

Αργότερα γράφω παραμυθάκια και ποιήματα... Στη δευτέρα γυμνασίου αποφασίζω να καταπιαστώ με κάτι πιο φιλόδοξο: ένα μυθιστόρημα με ηρωίδα μεν την αφεντιά μου, αλλά στολισμένη με χαρίσματα και χάρες που λαχταρούσα να έχω. Ορεξάτη, γέμισα αρκετές σελίδες, αλλά κάποια στιγμή τα παράτησα... Πάντως το εγχείρημα μάλλον είχε ρίξει σπόρο...

Και να 'μαι με το πτυχίο αγγλικής φιλολογίας να περιμένω διορισμό. Στην εφημερίδα διαβάζω τυχαία προκήρυξη διαγωνισμού για τη συγγραφή ιστορικού μυθιστορήματος για νέους. Να, λέω, η ευκαιρία μου! Στρώνομαι στη δουλειά. Έχω χρόνο. Και θέμα. Τον σχεδόν άγνωστο Άγη, τον οραματιστή βασιλιά της Σπάρτης του Γ' π.χ. αιώνα. Προλαβαίνω να γράψω μόλις δυο κεφάλαια και καταφθάνει ο διορισμός. Άλλοι καιροί τότε...

Δουλειά, διασκέδαση, γραμμάτια, προσωπική ζωή με ό,τι συνεπάγεται, πού καιρός για γράψιμο! Όμως ξέρω ότι κάποτε θα το κάνω. Οπωσδήποτε! Λογαριάζω, όταν με το καλό, πάρω σύνταξη!

Πέφτω έξω. Μετά από δέκα χρόνια οι συνθήκες της ζωής μου είναι διαφορετικές, οπότε ξαναπιάνω τον «Άγη» και τον τελειώνω. Ομολογώ ότι την ηδονή κατά το γράψιμο αυτού του πρώτου βιβλίου δεν την έχω ξανανιώσει ποτέ τόσο έντονα. Το δίνω στον «Κέδρο». Το δέχονται. Το βιβλίο έχει επιτυχία. Αγαπιέται. Παίρνω θάρρος να συνεχίσω. Άλλωστε μου το ζητά κι ο εκδοτικός οίκος.

Τριάντα χρόνια και κάτι. Εννιά βιβλία. Κυοφορείται το δέκατο. Ατέλειωτες μοναχικές ώρες, γεμάτες όμως... Η αυτοκριτική πλέον -αντί της παλιάς αθωότητας- γεμίζει σακούλες με χαρτιά για ανακύκλωση. Αγώνας για να βρεθεί μια ισορροπία ανάμεσα στη «δουλειά» και στις οικογενειακές και κοινωνικές υποχρεώσεις, για εξοικονόμηση χρόνου, για ενημέρωση στα τεκταινόμενα του κόσμου. Και στο μεταξύ, περιπέτειες, απώλειες, αλλαγές, προσαρμογή, αναγκαστικά συγγραφικά διαλείμματα, η ζωή δεν αστειεύεται. Όμως το ταξίδι για την «Ιθάκη» συνεχίζεται...

Λιλή Μαυροκεφάλου

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν... ο συγγραφέας, το βιβλίο και οι νέοι.

Η συγγραφέας στο σχολείο!

Είναι μια συνάντηση με τα παιδιά που την καρτεράς με καρδιοχτύπι. Θα πετύχει η επαφή; Δεν θα πετύχει; Το βιβλίο, αυτή η χρυσή γέφυρα με το Χτες και με το Σήμερα, εργαλείο σημαντικό για το χτίσιμο του Αύριο, είναι ο ήρωας της συνάντησης. Πολλά εκπληκτικά έχουν να θυμηθούν οι συγγραφείς από αυτήν την επαφή, που γίνεται τις περισσότερες φορές στο σχολείο.

Δημιουργική παρακίνηση

Μαζί με τους μαθητές της πρώτης και της δεύτερας δημοτικού, στους οποίους πρωτοπηγαίνω συνήθως, δημιουργούμε ένα παραμύθι. Αρχίζω με το «μια φορά και έναν καιρό» και τους ρωτώ τι μπορεί να συνέβη μια φορά και έναν καιρό. Ένα από τα παιδιά παρουσιάζει έναν ήρωα, για παράδειγμα ένα σκύλο, μια γάτα, ένα λύκο. «Και τι κάνει αυτός;» ρωτώ.

Άλλαξαν οι καιροί... και τα παιδιά!

Μέχρι πριν από λίγα χρόνια συμπληρώνοντας το ένα παιδί το προηγούμενο, γράφονταν παραμύθια όλο φαντασία, εξυπνάδα, χιούμορ. Τα τελευταία χρόνια παρακολουθώ άναυδη το παραμύθι να τελειώνει σε μισό λεπτό και πάντα με θάνατο. Ο ήρωας -σκύλος, λύκος, πουλί- βρήκε απλά έναν εχθρό και τον σκότωσε. Έλλειψη φαντασίας, φτωχό λεξιλόγιο, ο θάνατος μόνη λύση. Και άντε με τέτοιο... θανατικό να τελειώσει ο συγγραφέας με το «και ζήσανε αυτοί καλά και εμείς καλύτερα»! Τα γράμματα, τους λες, που μόνα τους είναι σκέτα γράμματα, όταν ενωθούν δημιουργούν μια λέξη. «Τι είναι παιδιά το Α-Β;» «Ο Βασιλόπουλος!!!», δέχεσαι σα ράπισμα την απάντηση.

Νέοι σε απόγνωση

Με απόγνωση ο συγγραφέας πηγαίνει στα μεγάλα παιδιά. Και εκεί ανταμώνει τη δικιά τους απόγνωση. «Ευχαριστούμε που μας μιλήσατε τόσο ειλικρινά. Με την ίδια ειλικρίνεια, πέστε μου, έχω καμία ελπίδα;» Αγόρι Λυκείου σε ρωτά. Ή: «τι μπορώ να κάνω εγώ όταν οι άλλοι κυβερνούν τον πλανήτη και τη ζωή μου;». «Μ' ένα βιβλίο πλουτίζεις το λεξιλόγιό σου», λες. «Το απόγευμα πώς αλλιώς μπορούμε να το πούμε;» «Afternoon!» έρχεται η απάντηση και σε χαστουκίζει.

Η δύναμη του συγγραφέα και του βιβλίου

Πραγματικά χρειάζεται ο συγγραφέας να έχει ένα τρομερό απόθεμα αισιοδοξίας για να μην πιστέψει και αυτός πως όλα χάθηκαν. Ένα τρομερό απόθεμα αγάπης και ωριμότητας, για να μπορέσει να βεβαιώσει το νεαρό ταξιδιώτη πως αν βγει από την αυτάρκειά του -όπως κάνει το βασιλόπουλο στο παραμύθι-, αν πάρει μαζί του σαράντα ζευγάρια σιδερένια παπούτσια -όχι αθλητικά, αλλά σιδερένια-, αν συνεργαστεί με το διπλανό του, αν αγωνιστεί, τότε σίγουρα θα ζήσει και αυτό καλά και όλοι οι άλλοι καλύτερα!

Γαλάτεια Γρηγοριάδου Σουρέλη

Ραντεβού σ' έναν επόμενο διάλογο.

Από το περιοδικό Βιβλίο & Ζωή 12^ο, σ. 10-13